

# Se souvenir de la brebis

Par William K. Jackson  
*des soixante-dix*

## Pamiętanie o owcach

Starszy William K. Jackson  
*Siedemdziesiąty*

Conférence générale d'octobre 2025

---

*Le principe de dénombrer et de rendre compte fonctionne. C'est la manière du Seigneur.*

Le Christ est le Bon Berger. Chacun des membres du troupeau est précieux à ses yeux. Il a montré comment prendre soin du troupeau et nous a enseigné par ses paroles et ses actes les qualités d'un bon berger : connaître ses brebis par leur nom, les aimer, retrouver celles qui sont perdues, les nourrir et, finalement, les ramener de nouveau au foyer. Il attend de nous que nous agissions de la même manière en tant que bergers adjoints.

L'exemple de Moroni, ancien prophète et berger exceptionnel, nous en apprend beaucoup sur ce que l'on peut faire pour servir à la manière du Seigneur. Il a vécu à une époque très difficile. Il ne bénéficiait pas de téléphone portable, d'ordinateurs ou d'Internet. Mais il a réussi à suivre attentivement les brebis. Comment y est-il parvenu ? Nous avons un aperçu de sa méthodologie dans Moroni 6. Nous y lisons que les membres « étaient comptés parmi le peuple de l'Église du Christ ; et leur nom était pris, pour qu'on se souvînt d'eux et qu'on les nourrit de la bonne parole de Dieu, pour les garder dans la voie droite. [...] Les membres de l'Église se réunissaient souvent pour jeûner et pour prier, et pour se parler l'un à l'autre du bien-être de leur âme » (Moroni 6:4-5).

Pour Moroni, tout était une question de personnes, de noms ! Il savait dénombrer et rendre compte afin qu'on se souvienne de tous. Il remarquait ceux qui étaient en difficulté ou qui erraient, permettant ainsi aux saints de discuter de leur bien-être en conseil. Comme le berger qui a laissé les quatre-vingt-dix-neuf autres brebis, en sécurité, j'en suis certain, pour aller à la recher-

*Zasada zliczania i zapisywania działań. To jest sposób Pana.*

Chrystus jest Dobrym Pasterzem. Każda osoba w stadzie jest dla Niego cenna. Pokazał nam, jak być pasterzem i uczył nas słowem oraz czynem cech dobrego pasterza, a także konieczności poznania imion swoich owiec, kochania ich, znajdowania tych, które się zgubiły, karmienia i, ostatecznie, sprowadzenia ich z powrotem do domu. On oczekuje, że zrobimy to samo jako Jego pasterscy pomocnicy.

Od starożytnego proroka — i nadzwyczajnego pasterza — Moroniego możemy się wiele nauczyć o służbie na sposób Pana. Żył w bardzo trudnych czasach, nie mając do dyspozycji telefonów komórkowych, komputerów ani Internetu. Lecz był w stanie strzec owce. Jak to robił? Na jego metodologię możemy rzucić okiem w rozdziale Ks. Moroniego 6. Czytamy tam, że członkowie „byli zaliczani do [ludu] Kościoła Chrystusa; i zapisywano ich imiona, aby o nich pamiętano, i wzmacniano ich dobrym słowem Bożym, aby utrzymali się na właściwej drodze [...]. Kościół „zbierał się często, aby pościć i modlić się, i rozmawiać jeden z drugim o dobru swych dusz” (Ks. Moroniego 6:4-5; wyróżnienie dodane).

Dla Moroniego liczyli się przede wszystkim ludzie — każdy z imienia! Praktykował zasadę zliczania i zapisywania, aby wszystko zostało zapamiętane. Każdy, kto zmagiał się z problemami lub błędził, był zauważany, co pozwalało świętym omawiać jego dobro podczas narad. Podobnie jak pasterz, który opuścił dziewięćdziesiąt dziewięć (jestem pewien, że bezpiecznych) owiec i po-

che de celle qui était perdue (voir Luc 15:4-7), il nous est demandé d'être tout aussi attentifs à nos troupeaux, de les compter, de nous souvenir d'eux, et d'aller et de faire de même.

Quand j'étais dirigeant de mission en Inde, je me souviens avoir demandé à un jeune président de branche quels étaient ses objectifs pour l'année à venir, notamment : « Combien d'hommes allez-vous préparer à recevoir la Prêtrise de Melchisédek ? » Il a répondu immédiatement : « Sept ! »

Je me demandais d'où il avait bien pu tirer, comme par magie, ce chiffre très précis ! Avant que je puisse répondre, il a sorti une feuille de papier sur laquelle étaient écrits sur le côté les chiffres d'un à sept. Sur les cinq premières lignes, on lisait les noms de personnes déjà identifiées, que son collègue d'anciens et lui allaient inviter et encourager à recevoir la bénédiction de la prêtrise. Bien sûr, j'ai voulu en savoir plus sur les lignes six et sept restées vides. Secouant la tête avec sympathie, il m'a dit : « Oh, frère, nous allons certainement baptiser au moins deux hommes au début de l'année qui pourraient avoir la prêtrise d'ici la fin de l'année. » Ce dirigeant remarquable comprenait l'importance de dénombrer et rendre compte.

Le Christ a organisé son Église de manière à ce qu'aucune âme ne soit oubliée, car chacune lui est chère. Dans une paroisse, chaque membre, quel que soit son âge ou son genre, est entouré de nombreux intendants, des bergers, qui ont la tâche de veiller sur lui et de se souvenir de lui. Un jeune homme, par exemple, bénéficie du soutien de nombreuses personnes désignées pour veiller à son bien-être : un évêcat, des frères de service pastoral, des consultants adultes pour les jeunes, des instructeurs du séminaire, des présidences de collège et d'autres encore, qui servent tous de filets de sécurité, solidement accrochés sous ce jeune pour le rattraper s'il tombe. Même si un seul filet est correctement positionné, ce jeune homme sera en sécurité, on fera attention à lui et on se souviendra de lui. Pourtant, souvent, il n'y a pas le moindre filet en place. Les gens s'égarent régulièrement dans le brouillard de ténèbres et personne ne s'en aperçoit. Comment pouvons-nous devenir de meilleurs bergers ? Nous pouvons apprendre à dénombrer et à rendre compte.

L'Église nous fournit des rapports et des outils pour faire exactement cela : nous souvenir. Le

szedł za jedną, która się zgubiła (zob. Ew. Łukasza 15:4-7), zostaliśmy poproszeni, abyśmy byli tak samo zaznajomieni z naszymi stadami — zauważali i pamiętali, i czynili podobnie.

Jako przywódca misji w Indiach pamiętam, jak zapytałem młodego prezydenta gminy o niektóre z jego celów na nadchodzący rok: „Ilu mężczyzn przygotujesz do otrzymania Kapłaństwa Melchizedeka?”. Natychmiast odpowiedział: „Siedmiu!”.

Zastanawiałem się, jak wykombinował tę bardzo konkretną liczbę! Zanim zdążyłem odpowiedzieć, wyciągnął kartkę z zapisanymi na niej cyframi od jeden do siedem. W pierwszych pięciu liniach znajdowały się imiona i nazwiska konkretnych osób, których on i jego kworum starszych zamierzali zaprosić i zachęcić do przyjęcia błogosławieństwa kapłaństwa w ich życiu. Oczywiście musiałem zapytać o pustą szóstą i siódmą linię. „Och, Prezydencie” — powiedział, kręcąc ze współczuciem głową — „z pewnością ochrzczimy co najmniej dwóch mężczyzn na początku roku, którzy przed jego końcem będą mogli otrzymać kapłaństwo”. Ten znakomity przywódca rozumiał zasadę zliczania i zapisywania.

Chrystus zorganizował Swoją Kościół w taki sposób, że trudno powinno być zapomnieć o jakiegokolwiek duszy, ponieważ każda z nich jest Mu droga. Każdy członek okręgu, niezależnie od wieku czy płci, ma wielu szafarzy — pasterzy — których zadaniem jest opiekowanie się nim i pamiętanie o nim. Na przykład, młody mężczyzna ma przydzielonego dla własnego dobra członka rady biskupiej, braci posługujących, dorosłych doradców młodzieży, nauczycieli seminarium, przydia kworum i tak dalej — wszyscy stanowią siatki bezpieczeństwa, mocno napięte pod tym młodym mężczyzną, aby go złapać, jeśli upadnie. Nawet jeśli tylko jedna siatka zostanie prawidłowo umieszczona, ten młody mężczyzna będzie bezpieczny, zauważony i pamiętany. Jednak często nie znajdujemy żadnej przygotowanej siatki. Ludzie rutynowo błędzą we mgle i nikt na to nie zwraca uwagi. W jaki sposób możemy być lepszymi pasterzami? Możemy nauczyć się zliczania i zapisywania.

Kościół daje nam sprawozdania i narzędzia, abyśmy to właśnie robili — żebyśmy pamięta-

rapport trimestriel en est un excellent exemple. Il nous permet de dénombrer chaque membre, de rendre compte de sa situation à plusieurs reprises et de remarquer ceux qui sont absents ou qui ont besoin de notre aide et de notre amour. La liste d'actions et d'entretiens à mener identifie les personnes qui ont actuellement besoin de notre attention, de même que le rapport sur le statut des recommandations pour le temple et d'autres rapports. Ces outils de dénombrement et de compte-rendu nous permettent de nous focaliser sur les personnes. Qui a besoin d'un appel, d'un avancement dans la prêtrise ou d'aide pour apporter le nom d'un ancêtre au temple ? Qui pourrions-nous aider à se préparer à une mission à plein temps ? Qui n'a-t-on pas vu ce mois-ci ? Ces outils nous permettent de nous souvenir des personnes.

Je connais une famille aux États-Unis qui a accepté une affectation en Afrique. Le tout premier dimanche, ils sont entrés dans la seule unité de l'Église du pays, où ils ont été accueillis avec enthousiasme. À la fin de la matinée, l'épouse a été appelée présidente de la Société de Secours et lui dirigeant des Jeunes Gens ! Il a demandé au président de branche qui avait l'air épuisé combien il y avait de jeunes gens. Ce dirigeant fidèle, membre de première génération, a montré du doigt le fond de la salle de Sainte-Cène et a dit : « Ces deux-là. » L'homme était sceptique, à juste titre. Il a donc emporté chez lui une liste de membres de la branche et a rapidement remarqué qu'il y avait en fait vingt jeunes gens sur la liste. Il est retourné voir le président de branche et a demandé que deux jeunes adultes dynamiques et bilingues lui servent de conseillers, puis il s'est assis avec eux et les deux garçons pour revoir les noms de la liste.

Ensuite, ces jeunes gens diligents se sont mis au travail. Au cours des mois suivants, ils ont trouvé tous les garçons enregistrés sur la liste. Nom après nom, ces brebis perdues ont été accueillies par leurs camarades, et nourries spirituellement et physiquement ! En l'espace d'un an, chaque dimanche, on observait une moyenne de vingt et un jeunes gens présents aux réunions. Que Dieu soit loué pour ces jeunes gens qui dénombraient et rendaient compte.

Un ami cher, alors jeune étudiant de troisième cycle, a déménagé avec sa famille dans une grande ville américaine pour poursuivre ses études. Il a immédiatement été appelé à présider

li. Doskonałym przykładem jest sprawozdanie kwartalne. Pozwala nam wielokrotnie zliczyć i zapisać każdego członka oraz zauważać tych, którzy się zagubili lub potrzebują naszej pomocy i miłości. Lista działań i wywiadów identyfikuje tych, którzy natychmiast wymagają naszej uwagi, podobnie jak w przypadku sprawozdania ze statusu rekomendacji świątynnych i innych. Te narzędzia do zliczania i zapisywania skupiają nas na ludziach. Czy ktoś potrzebuje powołania, ustanowienia w kapłaństwie lub pomocy w przedłożeniu imienia i nazwiska rodziny w świątyni? Komu moglibyśmy pomóc, aby przygotować się do pełnoetatowej misji? Kto zagubił się w tym miesiącu? Narzędzia te pomagają nam pamiętać o ludziach.

Znałem rodzinę ze Stanów Zjednoczonych, która wyjechała na misję do Afryki. Już w pierwszą niedzielę weszli do jedynej jednostki Kościoła w kraju, gdzie zostali entuzjastycznie powitani. Jeszcze przed południem żona mężczyzny została powołana jako prezydent Stowarzyszenia Pomocy, a on jako przywódca Młodych Mężczyzn! Zapytał wyraźnie przemęczonego prezydenta gminy, ilu mają młodych mężczyzn. Ten wierny przywódca z pierwszego pokolenia wskazał na tył sali sakramentalnej i powiedział: „Mamy tych dwóch”. Mężczyzna był sceptyczny, więc zabrał listę członków gminy do domu i szybko dostrzegł, że na liście jest 20 młodych mężczyzn. Wrócił do prezydenta gminy i poprosił, aby dwóch dynamicznych, dwujęzycznych młodych dorosłych służyło jako jego doradcy, a następnie usiadł z nimi i tymi dwoma chłopcami, aby przejrzeć pozostałe imiona i nazwiska.

Ci oddani młodzi ludzie zabrali się do pracy. W ciągu następnych kilku miesięcy znaleźli każdego chłopca z listy. Jedną po drugiej, te zagubione owce zostały powitane z powrotem przez swoich rówieśników oraz nakarmione duchowo i fizycznie! W ciągu roku, w każdą niedzielę, w spotkaniu uczestniczyło średnio 21 młodych mężczyzn. Dzięki Bogu za młodych mężczyzn, którzy zliczali i zapisywali.

Mój drogi przyjaciel, jako młody absolwent, przeprowadził się z rodziną do dużego amerykańskiego miasta, aby kontynuować naukę. Natychmiast został powołany do przewodniczenia

le collège des anciens. Un peu inquiet à l'idée de son premier entretien avec le président de pieu, il avait décidé d'arriver préparé. Il a dit au président de pieu qu'il avait trois objectifs pour l'année à venir : (1) 90 % de service pastoral (2) un enseignement approfondi de l'Évangile chaque semaine et (3) une activité de collège bien planifiée chaque mois.

Ce président de pieu avisé a demandé à mon ami en souriant : « Pourriez-vous me donner le nom d'un membre du collège qui est non-pratiquant et que vous pourriez accompagner avec sa famille au temple cette année ? » Cette question a pris mon ami par surprise. Il a réfléchi attentivement et a trouvé un nom. « Écrivez-le », lui a recommandé le président de pieu. Puis ce dirigeant expérimenté a posé la même question à trois reprises et l'entretien s'est terminé. Ce jeune homme est sorti de cet entretien en ayant appris l'une des plus grandes leçons sur l'art de diriger et de servir. Il était venu à l'entretien avec des programmes, des leçons et des activités. Il est reparti avec des noms ! Mon ami et son collègue ont par la suite fait de ces quatre noms leur priorité.

En tant que dirigeant de mission, j'ai rendu visite à l'une de mes branches un dimanche matin. J'ai remarqué que le président de branche ne cessait de sortir une fiche de sa poche pour écrire dessus. Après la prière de clôture, j'ai décidé de lui demander de quoi il s'agissait. Une fois la réunion terminée et avant que j'aie pu le questionner sur la fiche, le dirigeant de mission de branche s'est précipité sur l'estrade et le président lui a remis la fiche. Rapidement, j'ai suivi ce dirigeant enthousiaste à sa réunion hebdomadaire de coordination missionnaire de branche. Avant que la réunion commence, il a sorti le papier de sa poche. Il était rempli des noms des membres absents à la réunion de Sainte-Cène. En quelques minutes, chaque membre du conseil avait choisi un nom ou deux, s'engageant à rendre visite aux personnes le jour même pour s'assurer qu'elles allaient bien et pour leur faire savoir qu'on avait regretté leur absence. Voilà ce qu'on appelle dénombrer et rendre compte.

Je me souviens d'un district, à plusieurs heures d'avion du temple le plus proche, qui avait comme priorité absolue de s'assurer que chaque membre ait une recommandation pour le temple valide, en dépit du fait qu'elle ne serait probablement jamais utilisée. Le premier dimanche de chaque mois, les dirigeants utilisaient leurs outils

kworum starszych. Nieco zdenerwowany swoim pierwszym wywiadem z prezydentem palika, był zdeterminowany, aby pójść na niego przygotowany. Powiedział prezydentowi palika, że ma trzy cele na nadchodzący rok: (1) 90 procent wykonanej posługi, (2) cotygodniowe merytoryczne lekcje o ewangelii i (3) dobrze zaplanowane zajęcia kworum w każdym miesiącu.

Uśmiechając się do mojego przyjaciela, ten mądry prezydent palika zapytał: „Czy możesz wymienić mniej aktywnego członka kworum, którego mógłbyś skłonić do wizyty w świątyni wraz z rodziną w tym roku?”. To zaskoczyło mojego przyjaciela. Zastanowił się i podał imię i nazwisko. „Zapisz je” — polecił prezydent palika. Następnie ten doświadczony przywódca zadał to samo pytanie jeszcze trzy razy — i wywiad dobiegł końca. Ten młody człowiek wyszedł z niego, otrzymawszy jedną z najwspanialszych lekcji na temat przywództwa i posługi. Udał się na wywiad z planami, lekcjami i zajęciami. Wyszedł z imionami i nazwiskami! Te cztery imiona i nazwiska stały się później głównym celem posługi jego i jego kworum.

Jako przywódca misji pewnego niedzielnego poranka odwiedziłem jedną z moich gmin. Zauważyłem, że prezydent gminy ciągle wyjmował z kieszeni kartkę i coś na niej pisał. Postanowiłem go o to zapytać zaraz po modlitwie na zakończenie. Po spotkaniu, zanim zdążyłem zadać pytanie, przywódca misyjny w gminie podbiegł do podium i odebrał tę kartkę. Szybko podążyłem za tym entuzjastycznym przywódcą na jego cotygodniowe misjonarskie spotkanie koordynacyjne w gminie. Zanim zaczęli, wyjął kartkę z kieszeni. Była zapisana imionami i nazwiskami członków, którzy byli nieobecni na spotkaniu sakramentalnym. W ciągu kilku minut każdy członek rady wybrał jedno lub dwa imiona i nazwiska, zobowiązując się do odwiedzenia danych członków tego samego dnia, aby upewnić się, że wszystko u nich w porządku i dać im znać, że ich brakowało. To jest właśnie zliczanie i zapisywanie.

Pamiętam dystrykt oddalony o wiele godzin lotu od najbliższej świątyni, w którym posiadanie aktualnej rekomendacji było priorytetem, mimo że prawdopodobnie nigdy nie zostanie ona użyta. W pierwszą niedzielę każdego miesiąca przywódcy używali swoich narzędzi do zliczania, aby zapisać swoich obdarowanych członków. Jeśli

de suivi pour recenser leurs membres dotés. S'ils constataient qu'une recommandation arrivait bientôt à expiration, le secrétaire exécutif planifiait un entretien pour son renouvellement. On tenait conseil au sujet des membres dont la recommandation avait expiré, puis on cherchait activement à leur venir en aide pour qu'ils reviennent sur le chemin des alliances. J'ai demandé combien de membres dotés avaient une recommandation valide. La réponse a été un stupéfiant 98,6 %. Lorsque j'ai demandé ce qu'il en était des six personnes dont la recommandation avait expiré, les dirigeants ont pu me donner leur nom et m'ont décrit les efforts déployés pour les ramener !

Il y a quelques années, ma famille et moi sommes retournés vivre aux États-Unis. Nous étions enthousiastes à l'idée d'assister aux réunions de l'Église ici après vingt-six années extraordinaires passées dans des unités plus petites et plus isolées. J'ai été appelé comme missionnaire de paroisse. Nous avions un excellent dirigeant de mission de paroisse et nous faisions des choses enthousiasmantes et instructives des gens merveilleux. J'ai demandé à assister à une réunion du conseil de paroisse pour observer les échanges et obtenir de l'aide pour les amis avec lesquels nous travaillions. À ma surprise, la discussion s'est limitée à une activité de paroisse à venir. Après la réunion, j'ai abordé le dirigeant de mission de paroisse et lui ai fait remarquer qu'il n'avait pas eu l'occasion de faire un rapport au sujet de nos amis. Sa réponse ? « Oh, je n'ai jamais l'occasion de faire un rapport. »

J'ai comparé cela à une réunion du conseil de branche à Lahore, au Pakistan, à laquelle j'avais assisté quelques semaines auparavant. Ce petit groupe de personnes s'était assis ensemble autour d'une petite table pour ne parler que de personnes, de noms. Chaque dirigeant avait fait rapport de son intendance, et des personnes et des familles qui le préoccupaient. Tous avaient eu l'occasion d'exprimer leurs idées sur les meilleures façons de servir les personnes dont il était question. Des plans avaient été élaborés et des tâches données. Quelle merveilleuse leçon de la part de nos frères et sœurs de la première génération sur la manière de dénombrer et de rendre compte nominativement !

Dans l'Église de Jésus-Christ, nous avons reçu, par l'intermédiaire des prophètes passés et actuels, et par le modèle établi par notre Sauveur, des instructions sur la manière de servir. Nous

okazywało się, że któraś rekomendacja wkrótce wygaśnie, sekretarz wykonawczy planował wywiad w sprawie jej odnowienia. Przywódcy rozmawiali o osobach, których rekomendacje wygasły, a następnie poszukiwali ich, aby pomóc im w powrocie na ścieżkę przymierza. Zapytałem, ilu z ich obdarowanych członków ma aktualną rekomendację. Odpowiedź była zdumiewająca: 98,6%. Zapytani o sześć osób, których rekomendacje wygasły, przywódcy byli w stanie wymienić je z imienia i nazwiska, i opisali mi wysiłki podejmowane w celu sprowadzenia ich z powrotem!

Kilka lat temu moja rodzina wróciła do Stanów Zjednoczonych. Byliśmy podekscytowani możliwością uczęszczania do tutejszego kościoła po 26 niesamowitych latach spędzonych w mniejszych, bardziej odizolowanych jednostkach. Zostałem powołany na misjonarza okręgu. Mielśmy wspaniałego przywódcę misyjnego w okręgu, robiliśmy ekscytujące rzeczy i nauczyliśmy wspaniałych ludzi. Poprosiłem o udział w spotkaniu rady okręgu, aby przyrzeć się jej pracy i uzyskać pomoc dla przyjaciół, z którymi pracowaliśmy. Byłem zaskoczony, gdy zauważyłem, że wszystko, co omawiano, dotyczyło nadchodzących wydarzeń w okręgu. Później podszedłem do przywódcy misyjnego w okręgu i powiedziałem, że nie miał szansy zdać sprawozdania na temat ludzi, z którymi pracowaliśmy. Jaka była jego odpowiedź? „Och, nigdy nie udaje mi się zdać sprawozdania”.

Porównałem to ze spotkaniem rady gminy w Lahore w Pakistanie, w którym uczestniczyłem zaledwie kilka tygodni wcześniej. Członkowie tej małej rady siedzieli przy małym stoliku i rozmawiali tylko o ludziach. Z imienia i nazwiska. Każdy z przywódców składał sprawozdanie ze swojego szafarstwa oraz mówił o osobach i rodzinach, którymi się opiekował. Wszyscy mieli szansę dodać swoje przemyślenia na temat najlepszych sposobów, na jakie mogliby pobłogosławić tych, którzy stanowili temat rozmowy. Opracowano plany i przydzielono zadania. Cóż za wspaniała lekcja zliczania i zapisywania z imienia i nazwiska od naszych braci i siostr z pierwszego pokolenia w Kościele.

W Kościele Jezusa Chrystusa zostaliśmy poinstruowani przez dawnych i obecnych proroków — a także poprzez wzór ustanowiony przez naszego Zbawiciela o tym — jak czynić posłu-

prenons les noms, nous nous souvenons des personnes et nous tenons conseil sur le bien-être des âmes. Les dirigeants qui font cela ne seront jamais à court de points à l'ordre du jour de leurs réunions de conseil ! Le fait de dénombrer et de rendre compte fonctionne bien. C'est la manière de faire du Seigneur. Nous pouvons faire mieux. Pour Dieu, qui a créé l'univers et règne sur tout, cette œuvre, son œuvre et sa gloire, est très personnelle. Et il devrait en être de même pour chacun de nous, en tant qu'instruments entre ses mains dans son œuvre prodigieuse de salut et d'exaltation. Il en résultera des miracles dans la vie de vraies personnes. Au nom de Jésus-Christ. Amen.

gę. Bierzemy imiona ludzi, pamiętamy o nich i rozmawiamy o dobru dusz. Przywódcom, którzy to robią, nigdy nie zabraknie punktów porządku obrad na spotkaniach rady! Zasada zliczania i zapisywania działań. To jest sposób Pana. Stać nas na więcej. Dla Boga, który stworzył wszechświat i panuje nad wszystkim, to dzieło — Jego dzieło i chwała — jest bardzo osobiste. I takie powinno być dla każdego z nas, jako narzędzi w Jego rękach w Jego niesamowitym dziele zbawienia i wywyższenia. Zaowocuje to cudami w życiu prawdziwych osób. W imię Jezusa Chrystusa, amen.